

ת.א. 20-11-201557

בניית משפט השלום
בהרצליה

בעניין:

אבישי גרינצייג

ע"י ב"כ עוה"ד צביקה מצקין
מרחי אחדות העבודה 1, גבעתיים
טל': 054-5717219 ; פקס': 077-4447852

(להלן: "התובע")

נגד

אליה ציפורי ת.ז. 057509689

על ידי ב"כ עוה"ד אוהד מחרז מ.ר. 43512
ממשרד עורכי דין דר' יוסי כהן
מדרך מנחם בגין 144, תל-אביב
טל': 03-5168484 ; פקס': 03-5166066

(להלן: "הנתבע")

כתב הגנה

המועד האחרון להגשת כתב ההגנה: 16.2.21

1. מוגש בזאת כתב הגנה מטעם הנתבע.
2. מוכחשת כל טענה בכתב התביעה, שהנתבע אינו מודה בה מפורשות בכתב הגנה זה.
3. כל הטענות בכתב הגנה זה, נטענות לחלופין ואו במצטבר ואו בהשלמה, הכל לפי העניין והקשר הדברים.
4. כתב התביעה שכנגד, על נספחיו, המוגש בד בבד על ידי הנתבע, מהווה חלק בלתי נפרד מכתב הגנה זה.

א. תמצית טענות ההגנה והתייחסות לסעדים המבוקשים:

5. דעתו של הנתבע ידועה זה מכבר: הן הפרקליטות והן היועץ המשפטי לממשלה מקבלים סיקור אוהד בתקשורת, במיוחד באמצעות כתבי המשפט, לרבות התובע, בעקבות מערכת יחסים של "תן וקח".
6. הנתבע כתב זאת מאות פעמים וזו השיטה: כתבי המשפט מקבלים הדלפות, חלקן לכאורה פליליות, ובתמורה מעניקים סיקור אוהד ליועץ המשפטי לממשלה ולפרקליטות. הנתבע תומך את דעתו בהוכחות פעם אחר פעם, כולל מהתנהלותו של התובע.
7. כמו כן; דעתו של הנתבע היא כי תפוקתו של התובע ב"גלובס" היא נמוכה מאוד, שהוא מבלה את רוב זמנו בהתנגחויות ובהתנצחויות ברשתות החברתיות, במיוחד נגד אנשים שהוא מגדיר "ביביסטים", חברי כנסת מסוימים מאוד בליכוד, ראש הממשלה ובני משפחתו.
8. את זאת עושה התובע כשהוא משתלח באותם אנשים באופן מכוער ובזוי המהווה לשון הרע.

9. כמובן שהתובע אף אינו פוסח על הנתבע, תוך שהוא מכפיש אותו באופן מכוער ובזוי המהווה לשון הרע ובגין הכפשות, חמורות ומזעזעות אלו, המהוות לשון הרע, בניגוד לפרסומיו המותרים של הנתבע, מוגשת כאמור תביעה שכנגד על ידי הנתבע כנגד התובע.
10. על הרקע הזה, פתח התובע בקמפיין כנגד הנתבע שהיו שותפים לו, בין היתר, קלמן ליבסקינד, ידידו ו"מורו ורבו", איתי רום מערוץ 13 ומשה כהן, דובר משרד המשפטים. תכלית הקמפיין הייתה להציג את הנתבע כלא בריא בנפשו, לא פחות ולא יותר, כי אינו מקצועי ושאיננו עיתונאי, למרות "שמאחוריי" הנתבע 40 שנים במקצוע, תוך שורת הישגים, לרבות פרס שקיבל על הישגיו כולל חיסכון של מיליארדים בהורדת דמי הניהול.
11. ויצוין כבר עתה, הביטוי "כתבלב חצר" נאמר על-ידי ראש הממשלה והשר לביטחון פנים, אמיר אוחנה; הביטויים "עבדים נרצעים" נאמרים בנוגע לכתבי המשפט, בין היתר על ידי עמית סגל וגם, ראו איזה פלא, על ידי חברו הטוב של התובע, קלמן ליבסקינד, שכתב בנובמבר 2019 ב"מעריב": **"הרוב המוחלט של כתבי המשפט משמשים כדובריה הנרצעים של המערכת"**.
12. אף התייחסותו של התובע לפתגם "כל כלב ביגי יומו" כגידוף בשפה הערבית, בשעה שזה פתגם פופולארי ומטאפורי בערבית, מעיד בכל הכבוד על בורות בכל הנוגע לתרבות הערבית - שלא לומר גזענות.
13. כן יצוין כי הנתבע אינו מנהל מסע "נקם" ב"גלובס" על פיטוריו – זהו עוד שקר גס שנכתב בכתב התביעה המייגע שניתן היה לתמציתו לחמישה עמודים.
14. כל שהנתבע עושה הוא לחוציא את האמת לאור בנוגע לפיטוריו ב"גלובס".
15. ודוק; הנתבע לא פוטר בגלל בעיות מקצועיות או אתיות, כפי שאלונה בר און (להלן: "בר און") השמיצה אותו עוד כשהועסק על ידי העיתון, אלא בגלל שחשף את אופן תפירת התיקים נגד ראש הממשלה, במיוחד בתיק 4000.
16. זה היה לצנינים בעיני עורכת העיתון נעמה סיקולר והבעלים בר און שהורו לנתבע להפסיק לכתוב בענייני תקשורת ומשפט – כלומר, להפסיק לכתוב על תיקי ראש הממשלה והדברים מתועדים היטב.
17. עובדה היא שכל מבקרי הפרקליטות ב"גלובס" מצאו את עצמם מוחץ לעיתון – סטלה קורין ליבר, משה ליכטמן והנתבע – ובמקום שכרו את שירותיו של התובע שיתד עם חן מענית, כמעט ואינם מבקרים את הפרקליטות ואת היועץ המשפטי לממשלה, ואם כן, ניכר כי הדבר נעשה כדי לצאת ידי חובה.
18. וכדי להעיד על כך, ביום 21.10.2020 ניסה להעליל התובע על הנתבע כאילו וזייף את חתימתה של הפרקליטה ליאת בן ארי אחרי ששלח לנתבע הודעה ב-21:07 בזו הלשון: **"שלום מר ציפורי. קראתי את פרסומך הערב בטוויטר. על פניו, זייפת את חתימתה של המשנה לפרקליט המדינה ליאת בן ארי והוספת את חתימתה למסמך שהיא כלל איננה חתומה עליו. אודה על תגובתך"**. כמובן, שהתובע חזר בו מהודעה מרושעת וכזבת זו.
19. כאמור לא זאת בלבד שהפרסומים מושא התובענה אינם מהווים לשון הרע כהגדרתה בחוק אלא שמי שהוציא את דיבתו רעה של הנתבע הוא התובע ובגין כך וכאמור מוגשת במקביל תביעה שכנגד.

20. לא נרתיב מעבר לצורך בכתב ההגנה בעניין הפרסומים הפוגעניים, הכוזבים, המבזים והמשפילים שכתב התובע על הנתבע ורק נציין שהתובע ייחס לנתבע **"ימחזות הזיה...טרלול...ביביסט שרוף** (מבחינת התובע מדובר בעלבון גדול-הערה של הח"מ)...**החל לכתוב מניפסטים מטורללים...האיש הזה פשוט הזיה...אלי ציפורי אתה צריך עזרה"** ועוד ועוד.
21. ודוק; מעבר לכך שאין מחלוקת שמי שהוציא דיבה הוא התובע, הרי שהנתבע לא שינה את כתיבתו ב-180 מעלות כטענת התובע ואחרים והתובע משתתף למעשה בקמפיין התוך פנימי ב"גלובס", ב"דה מרקר" וב"העין השבעית" נגד הנתבע, מבלי שהוא טורח לבדוק את העובדות לאשורן.
22. בבחינת למעלה מן הצורך יוער בהקשר להכפשות התובע כי כבר לפני כעשור כתב הנתבע על העריצות המשפטית ושלטון הפקידים, עוד לפני שהתובע נהיה עיתונאי, והוא עקבי בדעותיו לאורך כל הדרך.
23. העובדה שמושגים כמו "עריצות ודיקטטורה משפטית" וגם "שלטון הפקידים" עלו לשיח ציבורי, נזקפת הרבה לזכות הנתבע.
24. התובע אף מפגין לעניות דעתו של הנתבע גזענות כלפי פוליטיקאים או אישי ציבור מזרחיים באמצעות אין ספור ציורים מבזים ומשפילים שיצורפו בהמשך התליך.
25. התובע גם עולב כאמור בתומכי ראש הממשלה כאילו והם איזו כת הזויה ונחותה וגם לכך אסמכתאות רבות.
26. אף החרדים זוכים ממנו לביקורת בלתי לגיטימית וראויה וגם לכך דוגמאות אין ספור.
27. וכך גם עיתונאים אחרים המבצעים את עבודתם נאמנה, אך התובע אינו מסכים איתם, זוכים ממנו לעלבונות מזעזעים.
28. אכן, מי שמגדף, מנבל את פיו, עולב, מבזה ומנסה להשפיל הוא התובע, כמעט את כל מי שאינו חושב כמוהו ובעיקר את הנתבע.
29. כמה קל לבוא ולהיתמם ולהגיש את התביעה המייגעת והמנופחת תוך הוצאת דברים מהקשרים ותוך שהתובע מסתיר מבית המשפט הנכבד את מלוא התמונה ובעיקר את פרסומו המזעזעים על הנתבע.
30. כבר נוכח הנטען לעיל עולה כי הפרסומים מושא התובענה אינם מהווים לשון הרע.
31. מדובר בדעות לגיטימיות של הנתבע על התובע המגובות באין ספור ראיות ובעיקר במעשיו, במחדליו ובפרסומיו של הנתבע.
32. על אופן הבעת דעה, נקבע לא אחת כי זו אינה חייבת להיות נכונה, אלא שעל המפרסם לגלות את העובדות עליהן מתבססת דעתו תוך הפרדה ברורה בין העובדות למסקנות.
33. בדרך זו תינתן לקורא האפשרות לשפוט את המסקנה על סמך העובדות והנפגע יהיה חייב להשלים עם המסקנה שהסיק המפרסם אף אם איננה נכונה [נפנה לע"א 253/89 הוצאת מודיעין בע"מ ואח' נ. ספירו פ"ד מו(3) 48].
34. התנאי הנוסף, לבחינת תום הלב בהבעת הדעה, נוגע ליחס שבין הבעת הדעה לבין העובדות שעליהן היא מסתמכת. סבירות הדעה המובעת היא תנאי עצמאי והכרחי לתחולת ההגנה של הבעת הדעה (נפנה לע"א 831/86 מאור נ. מיכאלי פ"ד מד(1) 762, 774-775).

35. הנתבע מביע את דעותיו על התובע, גם אם הן נוקבות, בתום לב ובאופן לגיטימי שאינו עולה כדי לשון הרע ובוודאי באופן מכובד יותר מהדרך בה נוקט התובע כלפי הנתבע וכל מי שאינו בדעתו.

36. כן נציין שסעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע (לעיל ולהלן : "החוק") מורה :

"נטל ההוכחה

(א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב".

37. בנסיבות ענייננו, הפרסומים אינם חורגים מתחום הסביר והנתבע האמין ומאמין באמיתותם. לפיכך, דומה שאין גם חולק כי בנסיבות העניין, עומדת לנתבע הגנת סעיף 16(א) לחוק.

38. נוכח כל הנטען לעיל ושעוד יטען להלן, הפרסומים מושא התובענה אינם מהווים לשון הרע והתובע אינו זכאי לסעד כלשהו מאלו המבוקשים בפרק ז' לכתב התביעה.

39. התובע אפילו לא טורח לציין בגין כמה פרסומים הוא תובע, אלא רק מציין שמטעמי אגרה הוא מעמיד את תביעתו על סך 1.000.000 ₪. אבסורד של ממש.

40. התובע הגיש תביעה "בומבסטית" על סכום בלתי נתפש, שאינה נסמכת על דבר וחצי דבר במטרה להשתיק את הנתבע והוא אינו הראשון שעושה זאת.

41. כמובן שאין ליתן יד להתנהלות שכזאת, קל וחומר כאשר התובע הוא זה שהוציא את דיבתו רעה של הנתבע (ולא רק שלו) כמפורט לעיל בתמצית וביתר ובהרחבה בכתב התביעה שכנגד המוגש בד בבד.

ב. התייחסות ספציפית לסעיפי כתב התביעה:

42. מוכחש הנטען בסעיף 1 לכתב התביעה. הדברים כאילו ונכתבו על התובע נוכח הנטען לעיל וכמפורט בהרחבה בכתב התביעה שכנגד.

43. והדברים לעיל יפים ונכונים אף לגבי הנטען בסעיף 2 לכתב התביעה.

44. מוכחש הנטען בסעיף 3 לכתב התביעה. אין מדובר ב"פרסומים דיבתיים". זאת ועוד; התובע מסתיר מבית המשפט הנכבד את פרסומיו החמורים והפוגעניים כלפי הנתבע ולא רק כלפיו, אלא למעשה כלפי כל מי שדעתו שונה משלו.

45. מוכחש הנטען בסעיף 4 לכתב התביעה. הציטוטים שהובאו לעיל מפרסומיו של התובע אינם "בקשה לנהל שיח ענייני", אלא מהווים לשון הרע כלפי הנתבע ברף החמור של המונח.

46. הנטען בסעיף 5 לכתב התביעה אינו מוכחש.

47. הנטען בסעיף 6 לכתב התביעה אינו מוכחש, אך קצרה היריעה מלפרט את הישגיו העיתונאיים של הנתבע ואת הרקע לפיטוריו שפורט לעיל "על קצה המזלג בלבד".

48. הנטען בסעיף 7 לכתב התביעה אינו מוכחש. התובע רק "שכח" לספר שמחך את דף ה"פייסבוק" שלו ככל הנראה לאחר הפרסומים הפוגעניים שפרסם על הנתבע.

49. מוכחש הנטען בסעיף 8 לכתב התביעה. הנתבע מביע את דעותיו. ושוב, הנטען בסעיף הנ"ל כאילו ונכתב על התובע ולא על הנתבע.

50. יפים ונכונים הדברים לעיל אף לגבי הנטען בסעיפים 10-11 לכתב התביעה.

51. הפרסום בסעיף 12 לכתב התביעה אינו מוכחש אך אינו מהווה לשון הרע. זוהי הבעת דעה לגיטימית של הנתבע, הנסמכת כאמור על אין ספור ראיות בעיקר מפיו ופרי עטו של הנתבע.
52. לפיכך, מוכחש גם הנתען בסעיף 13 לכתב התביעה.
53. הפרסום הנתען בסעיף 14 לכתב התביעה אינו מוכחש אך אינו מהווה לשון הרע נוכח הנתען לעיל. התובע שוב מסתיר מבית המשפט הנכבד את הכינויים להם זכה ממנו הנתבע בחוסר תום לב קיצוני הזועק לשמיים ופשוט מיתמם כאילו ו"סתם כך" "הותקף" על ידי הנתבע. ואין מדובר בהתקפה כאמור, אלא בהבעת דעות לגיטימיות של התובע, גם אם הן נוקבות.
54. הנתען בסעיף 16 לכתב התביעה מוכחש מכוח קל וחומר שלקבוע חזר ושוב שהנתבע אינו בריא נפשית הוא דבר ש"אינו מקובל", שלא ניתן להשלים עמו ואשר מהווה לשון הרע.
55. לגבי הנתען בסעיף 17 לכתב התביעה: כאמור, הנתבע מאמין בפרסומיו באמונה שלמה. הם מגובים בראיות ובעיקר נסמכים על התנהלותו, מעשיו, מחדליו ומילותיו של התובע.
56. הפרסום בסעיף 18 לכתב התביעה אינו מוכחש. התובע הוא אכן שופר של הפרקליטות וניסיונו להכחיש זאת הוא מביך. זאת ועוד; "שופר" אינו מהווה לשון הרע וזאת בהקשר לנתען בסעיף 19 לכתב התביעה.
57. הפרסום הנתען בסעיף 20 לכתב התביעה אינו מוכחש אך כאמור אינו מהווה לשון הרע באשר מדובר בהבעת דעה לגיטימית על ידי הנתבע הנסמכת על פרסומיו של התובע בכבודו ובעצמו.
58. יפים הדברים לעיל אף לגבי הנתען בסעיפים 21-26 לכתב התביעה.
59. הנתען בסעיף 27 לכתב התביעה מוכחש ומהווה עזות מצח של ממש מצדו של התובע. הנתבע מביע את דעותיו ואין זה מעניין אותו מוצאו ודתו של האדם. להבדיל מהנתובע, אשר כאמור בוחר "קבוצות" מסוימות ומשפילן ללא הרף.
60. הנתען בסעיפים 28-32 לכתב התביעה מוכחש למעט הפרסומים. אכן, התובע לעניות דעתו של הנתבע הוא "פודל" של הפרקליטות ו"עבד נרצע" של היועץ המשפטי לממשלה. זוהי דעתו של הנתבע המגובה כאמור במעשיו, במחדליו ובמילותיו של התובע.
61. הנתבע עומד על כל מילה שכתב בפרסום המוזכר בסעיף 33 לכתב התביעה.
62. כך גם לגבי פרסומיו מושא סעיפים 35-36 לכתב התביעה - דבריו מגובים היטב ובכל אופן זוהי דעתו השונה ב-180 מעלות מן האופן בו מציג עצמו התובע בסעיף 34 לכתב התביעה.
63. הפרסום בסעיף 37 לכתב התביעה אינו מוכחש. זוהי דעתו הלגיטימית של הנתבע להבדיל מההשתלחות חסרת הרסן של התובע "במגמתיות מטורללת".
64. שוב מעניק לעצמו התובע מחמאות בסעיף 38 לכתב התביעה המייגע, שהנתבע אינו שותף להן וזוהי זכותו.
65. הפרסום בסעיף 39 לכתב התביעה אינו מוכחש אך כאמור אינו מהווה לשון הרע אלא משום דעתו הלגיטימית של הנתבע הנסמכת על התנהלותו של התובע ושלו בלבד.
66. נכון הנתען לעיל אף לגבי האמור בסעיף 40 לכתב התביעה.
67. וניתן לחזור על הדברים לגבי כל פרסום וכך גם לגבי הנתען בסעיף 41 לכתב התביעה, סעיף 42, סעיף 43 וסעיף 54.

68. הפרסום בסעיף 46 לכתב התביעה אינו מוכחש ואכן דעתו של הנתבע היא כי התובע הוא מלחך פנכה של קלמן ליבסקינד.
69. הנטען בסעיפים 47-49 לכתב התביעה מוכחש, למעט הפרסום.
70. לגבי סעיף 50 לכתב התביעה כבר התייחסנו לעיל. הדבר מעיד על בורות של התובע ולא רק בעניין זה. והדברים נכונים אף לגבי סעיפים 51-52 לכתב התביעה.
71. הנתבע עומד על כל מילה שכתב כמצוטט בסעיפים 53-58 לכתב התביעה וכבר הסביר מדוע. התובע פשוט בחר להתיש את הנתבע ובית המשפט הנכבד בכתב תביעה בו הוא ממחזר את טענותיו, אך "שכח" לציין ולהזכיר את העוולות שביצע כלפי הנתבע.
72. נכונים הדברים לעיל אף לגבי הנטען בסעיפים 59-62 לכתב התביעה.
73. הנטען בסעיפים 63-65 לכתב התביעה אינו מוכחש למעט הפרסומים ואכן לדעת הנתבע התובע הוא שקרן. זכותו של הנתבע לחשוב כך, קל וחומר שהוא נסמך על נתונים להבדיל מהתובע המרשה לעצמו לקבוע מסמרות לגבי מצבו הנפשי של הנתבע כאילו והוא פסיכולוג/פסיכיאטר.
74. יפה ונכון האמור לעיל אף לגבי סעיפים 66-69 לכתב התביעה. בכל הכבוד, התובע אינו מתעמק בעובדות. הוא מתנהל באופן שטחי להבדיל מהנתבע העומד על כל מילה שכתב. זאת ועוד; התובע אכן כיוזב כשקבע ש"חוות הדעת המזכות האלה כלל לא נתפסו ע"י המשטרה ולא נבחנו טרם הגשת כתב האישום". הנתבע עתר לקבל חומרים אלו על הסדר ניגוד העניינים דרך חופש המידע ועמדת הפרקליטות מלכתחילה הייתה שמדובר ב"תומרי חקירה". אכן, כפי שכתב הנתבע, התובע לא קרא את כל המסמכים בנושא.
75. הפרסום הנטען בסעיף 70 לכתב התביעה אינו מוכחש והנתבע עומד על כל מילה שכתב והוסבר מדוע בפרק א' לעיל.
76. כני"ל לגבי הנטען בסעיף 71 לכתב התביעה.
77. לגבי הנטען בסעיף 72 לכתב התביעה: הנתבע אתראי אך ורק לפרסומיו ולמילותיו. והדבר ברור.
78. הפרסום הנטען בסעיף 73 לכתב התביעה אינו מוכחש ואין בו דבר מלבד רצון התובע להעניק עוד ועוד נפח (סתמי ומייגע) לתביעת הסרק שהגיש. מעבר לכך, לא ברור התקשר של הנטען בסעיף 73 לכתב התביעה ליתר סעיפיו.
79. כני"ל לגבי הנטען בסעיף 74 לכתב התביעה.
80. הנטען בסעיפים 75-77 לכתב התביעה מוכחש. הנתבע מביע את דעותיו. הוא זה שנרדף על ידי התובע ואחרים שדעותיו של הנתבע אינן לרוחם. התובע כותב פעם אחר פעם למעשה שהנתבע משוגע. טוב יעשה התובע אם יתמקד בהגנתו לתביעה שכנגד מטעם התובע ויימחק את תביעת הסרק שהגיש שהיא בבחינת "ההגנה הטובה ביותר היא ההתקפה".
81. פרק ד' לכתב התביעה מוכחש מלבד הפרסומים המוזכרים שם ומהווה מחזור של סעיפים אחרים בכתב התביעה המייגע.
82. כני"ל לגבי הנטען בפרק ה' לכתב התביעה ולא ברור הכיצד שימוש בתמונת "סלפי" שצילם התובע מהווה ביזוי שלו, השפלתו או לשון הרע. לא ברור. בלשון עדינה.

83. נוכח כל הנטען לעיל מוכחש הנטען בפרק ו' לכתב התביעה. אין לתובע עילת תביעה כנגד הנתבע אשר מביע דעות לגיטימיות, גם אם הן נוקבות, בתום לב ובהסתמכו על מעשי, מחדלי ומילותיו של התובע.

84. אבסורדית במיוחד "העילה" בגין חוק הגנת הפרטיות. הנתבע פרסם תמונות שהתובע צילם בעצמו. הכיצד הדבר יכול לפגוע בפרטיותו? ניכר עד מאוד שהתובע ניסה "בכל מחיר" להעניק נפח לתביעתו, הן במחזור הבלתי פוסק של טענות סרק והן בסכום הפנטסטי שתבע, שאינו מבוסס על דבר וחצי דבר.

85. הנתבע אינו חולק על הסמכות הנתונה לבית המשפט הנכבד הזה לדון בהליך.

86. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את התובענה ולחייב בגינה את התובע בהוצאות הנתבע ובשכ"ט עו"ד.

אנהד מחרוז, עו"ד
 משרד עורכי דין דר' יוסי כהן
 ב"מ הנתבע